

Laatste kopje thee

Ik stuiter door de kamer. Ik moet altijd rondjes rennen van muziek, ik word er roekeloos van. Ik ga hijgend tegen de boekenhast hangen. Er ligt een stapel nagekeken tentamens, bijna een jaar oud. Mijn buik trekt samen. Elke keer als ik een voorbije datum zie, krijg ik dat. Ik wil niet denken aan de tussentijd.

Het is één uur 's nachts. Er is niks meer om te lezen, en ik val maar niet in slaap. Ik pak mijn jas en mijn sleutels. Ik trek het hier niet meer.

Beneden op straat zie ik haar, Livia, met haar gitzwarte haren, franje jurkje en billen die hemel en aarde bewegen.

“Hee”, zeg ik.

“Hee”, zegt ze, “hoe gaat het?”

“Ik leef nog. Je ziet er ongelooflijk mooi uit.”

“Ik kom van het Concertgebouw”, zegt ze. “Ik had helemaal geen zin om te gaan, maar het was prachtig. Zó mooi, nu kan ik de hele nacht niet slapen.”

“Ik ga een frisse neus halen, wil je mee?”

“Ja”, zegt ze. “Kom hier.” Ze geeft me een knuffel. Ze ruikt naar parfum gemengd met zweet van het fietsen, en ik denk aan hoe we hier stonden, drie maanden geleden, kussend.

“Was je helemaal alleen gegaan?” vraag ik.

“Ja. Ik zou met een jongen gaan, hij was al bijna mijn vriendje. Maar hij heeft het een week geleden uit gemaakt. Ik voel me zo'n mislukking.”

“Dat gaat wel weer over.”

“Ja. Ik ben toe aan een paar nummers van Bob Dylan.” Haar schouders raken de mijne, we lopen richting de Amstel.

“Het huis van mijn oom is hier vlakbij. Ik ga de kat eten geven. Wil je een kop thee?”

“Graag.”

De verf bladdert van de voordeur. Rond de klink is het hout helemaal kaal geworden, van alle sleutels die het slot gemist hebben. We lopen een steile trap omhoog. Het ruikt muf, op de tast vind ik een lichtknopje.

“Ze hebben hier geen Dylan, maar ik kan wel wat van Neil Young op zetten. Ken je dat?”

“Nee, is het mooi?”

“Dit album gaat alleen maar over liefdesverdriet. Wat voor thee wil je?”

“Groen.” Ik leg de LP op de pick-up en laat de naald zakken. Hij valt precies goed, zodat er nog een stilte voor het eerste nummer zit.

“Heel mooi”, zegt ze. “Die stem van hem. Hij zingt nét niet vals.”

“Ik ga je zoenen, Livia.” Ze houdt me niet tegen. Na een tijdje stop ik, ik leg mijn handen op haar schouders.

“Je moet wel terug zoenen.”

“Ik weet niet of ik dat wil.”

“Livia, ik ga hier niet nog eens aan beginnen. Vind je me leuk?”

“Anders zat ik hier niet.”

“Maar ik verdien beter dan dit.”

“Ja, je hebt gelijk.” Ze kust me, bijt me in mijn oor. “Je bent een echte man, weet je dat? Absoluut geen macho, maar je weet precies wat je wilt.” Ze komt op mijn schoot zitten. Ik frunnik aan haar jurkje, haar borsten vallen er bijna uit. Ik probeer er met mijn mond bij te komen, maar dan duwt ze me op mijn rug en gaat boven op me zitten. “Zeg dan ‘alsjeblieft.’”

“Alsjeblieft.”

“Sta je daar niet boven als man?”

“Ik sta nergens boven. Als je van me af gaat dan zoeken we een bed hier.”

“Okee.” We lopen twee trappen op, naar de oude kamer van mijn neef. Ze doet het raam open, we horen auto’s in de nacht. “Dankjewel, voor dit”, zegt ze. “Dit is fijn.”

“Ik vind je lief”, zeg ik.

“Jij bent ook lief.” We kussen. “Onze thee staat nog beneden.” Ik haal mijn schouders op. Ik droom over zilveren ruimteschepen en een paarse zon. Als ik wakker word, is het bed leeg. Ik loop naar beneden, Livia staat in de keuken. De platenspeler draait nog, ik zet hem gauw uit.

“Dat was leuk”, zeg ik. Ik trek haar naar me toe.

“Ik moet nog veel doen vandaag”, zegt ze. “Ik moet gaan.”

“Wanneer zullen we weer afspreken?”

“Ik weet het niet. Ik heb het zo druk. We zien wel, okee? Misschien over twee weken, of zo.”

“Nee. Als we niet iets af kunnen spreken, dan hoeft het van mij niet.”

“Ik weet niet of ik plaats heb voor iemand in mijn leven.”

“Ik word hier gek van.”

“Het spijt me”, zegt ze. “Laten we een keer samen liedjes gaan luisteren, als vrienden.”

“Ik weet niet of ik dat kan, Livia. Het is beter als je gewoon gaat.” Ze geeft me een knuffel. “Je bent moeilijk los te laten”, zeg ik.

“Het komt wel goed met jou”, zegt ze, en ze loopt de trap af.